

Magnus Jansson
Magnus Opus

IV. April

1/4 2008, drama:

Ett vitt hus

Roller: aningar, viskningar, röster och annat

Scenen: Framsidan av ett stort vitt herrgårdsliknande hus. Skuggig sensommarkväll.

Aning: *viskande* Kom till oss och hör av vad vi är gjorda. Kom hit.

Det går en vind genom trädkronorna framför huset i parken. Det susar.

Aning: Med packning för flera dagar på ryggen och en karta som är öppen i båda ändar. Skrämmande, eller hur? Men det är bara en chimär ändå. Torino till exempel: Öppet, vidöppet åt båda hållen...

Röst: Kom in och ät! Det blir kålsoppa! Skynda er!

Paus. Det är stilla.

/---/

1/4 2008, roman:

/---/

Bedräglighet. Vem är det som fostrar oss till sådant? Det kan man undra idag när solen går ned över ett relativt lugnt torg där duvorna äter sina korn och turisterna postar sina sista kort för dagen i kortbyxor och kortärmad skjorta som hänger utanpå och fladdrar i kvällsbrisen som inte tycks vilja ge sig och lämna plats för stillheten som ändå nödvändigtvis måste komma en gång.

/---/

1/4 2008, diktsamling:

Vad heter den som kommer först?
En bil, ett tåg, en pilsnabb vråk –
det händer nog att först är störst,

men lika ofta blir det bråk
om vem som hindrar vem
och liten gör ett lyckat åk

och smiter före alla hem.
Men huvudsaken är trots allt
att alla landat klockan fem.

2/4 2008, drama:

Läsning och litteratur

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: På Wayne's coffee. Jonas och Mikael tar en snabb fika innan Mikael ska åka med tåget och vara borta ett halvår. Jonas ska snart hämta på fritids.

Mikael: Läser du nåt nuförtiden? Jag tycker aldrig att jag hinner. Det är så mycket annat – andra medier som tränger sig på.

Jonas: Lustigt att du frågar. Jag har inte läst speciellt många böcker det senaste året. Men igår började jag läsa Maja Lundgrens "Myggor och tigrar". Du känner till den va?

Mikael: Ja, för fan. Den har man ju inte kunnat missa. Vilket liv det har varit om den!

Jonas: *forcerat, han nästan avbryter Mikael* Jo, det är just det man har kunnat: Missa den. Folk läser den inte men de samtalar om den. Jag har också gjort det. Men nu är det inte lika lätt. Jag har väl bara läst en fjärdedel ungefär ännu, men jag är redan helt, vad ska vi säga, förändrad. Det är en sån där bok som gör att man inte kan tänka riktigt på samma sätt efteråt. Det är jag redan säker på. Och samtidigt vill man inte prata om den med vem som helst. Ja, dig kanske jag skulle kunna förklara för – men du ska ju iväg nu. Vad är klockan?

Mikael: Näe, det är lugnt. Tåget går om tjugo minuter. Snacka på du!

Jonas: Jaha, jaså. Nja, det är inte så lätt. Jag har redan börjat undra om jag kommer att kunna intressera mig för vanliga romaner efter den här. Man blir liksom mer intresserad – och samtidigt skrämmd av – verkligheten. Man inser att verkligheten inte har blivit skildrad förut.

Mikael: Är det så hemskt då? Det verkar ju intressant.

Jonas: Nej, "intressant" är verkligen helt fel ord. Snarare börjar jag undra över varför jag började läsa boken. Hur går det till egentligen? Jag menar att man först inte har läst en bok som man pratar om och vet att den finns och sen rätt som det är har man blivit en som har läst. Oftast spelar det nog ingen roll, men i det här fallet spelar det en jävla stor roll. Som hon skriver om faktiska personer...

Mikael: Ja, vilka är det egentligen hon skriver om?

Jonas: Det är just det: det har jag ingen lust att säga. Eller jag vet inte, vad spelar det för roll förresten? Vallgren och Ranelid, till exempel.

Mikael: Jaha. Men vad skriver hon då? Jag tror jag måste läsa den också. Även om den inte är "intressant". Det är väl mitt favoritord, är det inte? Handen på hjärtat?

Jonas: Jo, det kan väl hända. "Solkig" är ordet jag har suttit och letat efter. Det är inte heller bra för det låter så nedsättande. Men så här: Världen och människorna blir solkiga och samtidigt är det inte riktigt rätt heller. Jag vet inte. En annan sak: Folk säger att den där boken handlar bara om hur rutten och inkrökt Stockholms "mediavärld" är. Men det är inte sant: Det handlar inte alls så mycket om den. Det handlar om en mycket vidare krets. Hon använder Camorran som en bild för något mycket mer omfattande.

Mikael: Ja, hursomhelst. Jag hinner gå till Pocket shop och köpa boken nu. Vi kan väl ta adjö och så hörs vi på telefon och mail och så?

Jonas: Okej, men det känns lite fel. Det var inte meningen att dra in dig i det här. Men det var du som började.

Mikael: Det är lugnt. Hälsa frugan och ungarna och så hörs vi!

Jonas: Ha det bra själv, och hoppas du får nåt gjort där borta.

Mikael: Visst, det ska nog lösa sig. Hej då!

2/4 2008, roman:

/---/

Det hade lagt sig en hinna över tiden, som ett bladguld. Det stack i ögonen och måste ha varit något starkt giftigt och kemiskt. Det var också så att tiden uppfattades som förskjuten. En sak som hände, som en effekt av förskjutningen, var att den som rörde sig för fort fick ett dubbelseende och en förnimmelse av att röra sig ut ur tiden med en del av kroppen. Det låter konstigt, jag förstår det. Men det var så i flera år.

Vi studerade, eller rättare sagt ”inventerade” gamla askar i en trädgård någonstans neråt, Västergötland kanske? Det var inte något riktigt uppdrag utan mest för nöjes skull och av intresse. Vår forskning hade ju handlat om lind och alm mestadels, men vi kände väl till asken också. Nästan experter får man nog säga att vi var båda två.

/---/

2/4 2008, diktsamling:

Dikter till mig själv (med diverse avsändare)

1.

Trädkvinnan låter hälsa att ingenting har blivit bättre. I Skåne sveper en melankoli fortfarande fram, skriver den oklanderligt klädde. Cigaretterna är slut, säger dikten från orientalisterna i Paris. Och ändå är livet inte helt utan gemenskap, deklamerar den moderne, svenske, helyllepromeus från sin kateder.

2.

På trettio- och fyrtiotalen skrevs det fortfarande många brev i lyriken. Brev hit och brev dit. Adressaterna kunde vara systrar på blå verandor. Konstigt! Men sant.

3.

Om dikten vänder sig till mig själv? Kan den då samtidigt vara ett uttryck för begär? Det undrar jag. Jag som skriver till mig själv.

3/4 2008, drama:

Bräckt vatten

Roller: Strömmingsfiskaren, kanalskepparen, en skånsk dam

Scenen: Morgon ombord. Soluppgång över Öresund.

Strömmingsfiskaren: Jag tänker på lokalkoloriten. Vad vore den utan mig och mitt värv? Jag bara frågar!

Kanalskepparen: Vad du skriker hela tiden. Det är väl för tusan inte något att bråka om. Ja, ja, det är bra på många sätt med bräckt vatten, även om jag inte kan komma på så många skäl spontant.

En skånsk dam: Herrarna får ursäkta, men det moderna livet har passerat sådana som er för längesedan.

/---/

3/4 2008, roman:

/---/

Det är en tråkig sak att se hur våren passerar varje år som en tävlingsbil. Vrooom, och så är det förbi. Men samtidigt också detta: Alla de andra som påtar och fixar i sina trädgårdar. De som hinner med. När man nu har insett att jorden är lika likgiltig som litteraturen så kan det ju kvitta. Men ändå.

/---/

3/4 2008, diktsamling:

Jag vandrar fram och åter mellan
min lilla Mac och den stora familje-
PC:n som måste installeras om.

Datorerna är våra proteser. Vi lever
mer med dem än med oss själva och
dem som vi är satta att älska.

Timmarna lider. Det är natt och allt
hotar att spåra ur hela tiden. Vem ska
hjälpa mig när jag inte orkar längre?

*

Kan man kalla poeterna från förr för
vad som helst? Är de "de gamla hjältarna"?
Vad skulle Boye och Ekelöf säga om det?

Med bara små, vaga föreställningar om
vad som är mänskligt skipar vi rätt och
rumsterar om i nutid och historia.
Bristerna är uppenbara: Ingen kan gå
fri från anklagelser och följaktligen
är vi som simmande hundar. Bara

huvudet över vattnet. I bästa fall.

*

Man skulle vilja uttrycka sig mjukt ibland.
Barn till exempel är ju allvarligt och mjukt.
Det är inget att skämta om. Verkligen inte.

Nu ska jag gå och titta till min kroppsfrörlängning.
PC:n. Barnen sover. Alla utom jag sover. Gott.

(A. har plockat en vårbukett idag. Den står här
framför mig: Tussilago och Porslins-nånting. Fint.)

4/4 2008, drama:

Ekelöf-värk

Roller: En husjungfru, höstlov, en häst

Scenen: Husjungfrun går och pysslar i rummet. Det ser ut som borgerligt 1800-tal. Kanske en herrgård på landet och rummet är Herrns kontor. Höstlov virvlar förbi utanför fönstret. Man hör en häst gnägga.

Husjungfrun lyfter på en bok som ligger på schäslongen Så, herrn har drabbats av Ekelöffeber ännu en gång. Hur ska det gå för honom? Man undrar, sanna mina ord, man undrar...
/---/

4/4 2008, roman:

/---/

Begripligheten låg inte långt borta. Alla spände sig för att förstå som vanligt, men idag var det annorlunda. Det var fler och fler av de tibetanska studenterna som hade börjat förstå vad som sades. Det fanns tydliga tecken på det. Man behövde inte förklara så många gånger och många följde instruktionerna från katedern på ett följsamt och liksom införstått sätt.

Just idag bröts en vall. Det var kanske så att majoriteten nu hade fått en öppen kanal till det främmande språk som så länge hade varit märkligt, men som nu flöt som en lugn och avklarnad flod genom rummet. Vokaler, vokalljud, väsande konsonanter med betydelse.

/---/

4/4 2008, diktsamling:

Kartografisk viskocitet

1.

Det var när Brno bytte plats med Krakow som folk började reagera. Man kunde se, om man böjde sig över, att Brno fanns kvar och ändå inte. Sensation.

2.

Kallras på hösten. Luften var genomskinlig, precis som en vanlig höst – men utan klarhet. Snarare upplöstes årstidens semiosis i en osäkerhet.

3.

Var är järnvägens tecken? Jag menar på kartan. Det är alltid lätt att förväxla den med gränser av olika slag: Landskap, nationer, meridianer.

5/4 2008, drama:

Makt

Roller: Omplaceringsfallet, Chefen, Fruktbudet

Scenen: Ett modernt, men tråkigt kontorsrum. Det är här Omplaceringsfallet har haft sin verksamhet. Chefen kommer in och sätter sig. Omplaceringsfallet sitter tyst med avvaktande min vid sitt skrivbord.

Chefen: Hej, hej. Jaha, vad gör du?

Omplaceringsfallet: Va? Menar du just nu?

Chefen: Ja, varför inte?

Omplaceringsfallet: Ja, om jag ska vara ärlig satt jag och funderade på om det finns någon affär som säljer fiskmat här i stan. Jag skulle gå in på Eniro och söka just när du kom in.

Chefen: Jaha, intressant. Har du fiskar? Jag menar hemma, akvarium och sånt?

Omplaceringsfallet: Nej, det har jag inte, kan man säga. Men min dotter har fiskar och vill att jag ska köpa mat till dem eftersom hon inte hinner.

Chefen: Hm, jasanya på så sätt. Hursomhelst kanske du undrar varför jag kommer hit?

Omplaceringsfallet: Nej, egentligen inte. Jag har slutat fundera på sådant. Folk kommer och går, de sköter sitt jobb eller så gör de det inte.

Chefen: Hur menar du då? Finns det såna som inte sköter sitt jobb?

Omplaceringsfallet: Vad du frågar mycket idag. Annars brukar du aldrig fråga mig någonting.

Chefen: Nej, det kan hända...

Det knackar på dörren. Chefen tittar upp lite förvånad. Omplaceringsfallet tittar mot dörren.

Omplaceringsfallet: Kom in!

Fruktbudet kommer in med en låda frukt.

Fruktbudet: Hej, var ska jag ställa den här? Jag är ny och har inte riktigt fattat var jag ska leverera lådan på det här stället.

Chefen: Ojojodå. Ja, var ska man ställa den? *vänder sig till omplaceringsfallet* Vet du?

Omplaceringsfallet: Du kan ställa den här så tar jag hand om den. Vi har gjort så ibland.

Fruktbudet: Jaha, okej. Var ska jag ställa den?

Omplaceringsfallet: Ta hit den och ställ den på mitt skrivbord bara.

Fruktbudet: Okej. *Han ställer ned lådan på en liten tom yta på skrivbordet framför Omplaceringsfallet.*

Omplaceringsfallet: Så du är ny alltså? Har du börjat idag?

Fruktbudet: Öh, nej. För en vecka sen ungefär.

Omplaceringsfallet: Vad heter du?

Fruktbudet *ser sig omkring lite undrande*: Peter.

Omplaceringsfallet: Jag heter Karl. Du kan fråga efter mig i fortsättningen, om du undrar nåt eller så.

Fruktbudet: Jaha. Men nu måste jag kila. Många lådor att leverera, ni vet.

Chefen: Hm, ja hej då då Peter.

Fruktbudet: Hej.

Omplaceringsfallet: Vi ses!

Fruktbudet går och stänger dörren efter sig. Det blir tyst i rummet.

Chefen *lite besvärad*: Gillar du frukt?

Omplaceringsfallet: Nej, det gör jag inte. Jag äter inte levande varelser. Jag vill ha min mat tillagad på något sätt.

Chefen: Levande varelser? Frukt är väl en grönsak? Det är nyttigt. Jag älskar frukt!

Omplaceringsfallet: Jaså.

/---/

5/4 2008, roman:

Seven Eleven är öppet till tolv!

Kapitel ett

Jag heter Sonja. Mitt liv har tagit en ny vändning, kan man säga. Min kille har övergett mig och det upplever jag som ett stort svek. Han är en jävla typ. Det kommer inte på fråga att jag ska försonas eller så. Men det var inte det jag ville berätta om egentligen.

Det här med att livet tar en ny vändning tycker jag är så fint och det vill jag fokusera på nu. Min mamma är viktig för mig. Det har hon alltid varit och förresten har jag nog många i min närhet som backar upp mig när det är lite pressat.

- Menar du att du är van att möta förståelse från din omgivning? – Ja, det menar jag. Just så. Men nu när jag ska börja på något nytt så vill jag liksom komma utanför det där och möta min mörka sida. Fattar du? Att få uppleva hur det är att inte bli förstådd? Att det inte är så givet vad andra ska säga – hur de ska reagera på det som jag gör och säger. – Ja, jag tror jag förstår. –Ha, det var just det. Jag hade hoppats att du skulle se helt oförstående ut, eller hur man säger... - Hur menar du nu? –Äsch, det var inget. – Jo, berätta nu. Berätta hur du känner så kanske jag kan hjälpa dig.

Kapitel två

Det var mörkt, riktigt mörkt, när hon kom hem till lägenheten. Hon noterade halvt medvetet att det luktade såpa. Någon hade städat trappan. På hallmattan låg en hel hög med post och reklamförsändelser som hon resolut klev rakt över och ignorerade. Det var nya tag som gällde nu. Inte fastna i gamla mönster som till exempel att försjunka i de där meddelandena från en yttervärld som redan kände till allt om henne. Du kvinna 40 år – det här är ett erbjudande du inte kan missa. Och sedan mödan att försöka förstå vad som var haken i det hela. Sen hade kvällen gått och det var dags att sova. Hon hade tröttnat på att sova också.

/---/

5/4 2008, diktsamling:

Några korta dikter utan eftertanke

1.

Bravissimo.

2.

Grattis.

3.

Hut går hem.

4.

Med trumpet i fjällen.

5.

Kål som litterär kliché.

6/4 2008, drama:

Ett riktigt drama

Roller: Rolle och jag

scenen: En prärie någonstans i Europa

Rolle: Nu brinner det i knutarna! Finns det tid att justera en liten motor för att vinna så är det gott och väl.

jag: Vad menar du? En liten motor? Här behövs det något mer visionärt. En lax för en hel familj. Norsk fjordlax. Det skulle vara mumma.

Rolle: Jag undrar om det skulle vara så bra egentligen. Man kan inte hantera levande material i den här tävlingen. Inte jag åtminstone.

jag: Nää, så är det förstås. Ok, let's find a tiny machine.

/---/

6/4 2008, roman:

/---/

Bistra tider väntar. Ångest. Repressalier. Kontokredit. Lönnmord på journalister. Mobbing.
Trög mage. Vilda huliganer. Matransonering. Valfusk. Magi. Gift. Matthet. Agorafobi.

/---/

6/4 2008, diktsamling:

Man kan ibland

1.

Det var en gång i urtiden. Jag
hade plockat isär en bandspelare.

Det visade sig att motorn, den lilla
elmotorn gick att bygga om till en

drejskiva. Tänk! Lite gucka och så
var det igång. Men tråkigt nog har

ingen velat se det sköna i den upp-
finningen.

2.

Då och då känner jag mig nöjd. Till
exempel nu: Jag har lagat och fixat

med datorer hela helgen och just nu
fungerar de. Vilken triumf i vår tid.

3.

Att kasta kniv. När kniven sätter sig
till rätta i en stam eller i marken: Jesus,

vilken känsla. Tjoff bara. Ett torrt ljud.
Och så sitter den där. Så kunde det vara hela

tiden tycker jag.

7/4 2008, drama:

Forum för temata

Roller: En röst som talar, röster som frågar

Scenen: En tom teaterscen.

- Nu är jag här, tillbaka efter många år.
Det är sig likt och ändå fattas mycket
som fanns här förut, som jag minns,
i överflöd. Det är så kallt och tomt och
bara fotografiskt likt som förr.

- Vem är här? Har någon kommit hit?

- Det är bara jag – som varit, gått -
som återvänder nu, men utan något
riktigt skäl. Jag jobbar väl som vanligt
kan jag tro.

- Inget skäl? Det förstår jag inte...

- Det känns som om jag hade mer be-
tydelse sist jag var här. Men då så var
det inte något jag förstod. Nu står jag
här och fattar allt – och inget.

-Det var ett klent besked! Här
väntar vi oss bättre kraft och
vilja utav den som kommer.

/---/

7/4 2008, roman:

Snögråt

Kapitel ett

När jag klev ut på trappan i morse såg jag att det hade snöat under natten. Nu regnade det istället, men en nästan genomskinlig, porös vithet lyste i ögonen och förmälde sig med det aprilgröna gräset. Jag blev stämd till eftertanke: Så vackert! tänkte jag.

När jag hade återvänt in i köket och börjat duka fram min frukost kom plötsligt ett minne för mig. En gång för många år sedan hade jag besökt en restaurang och druckit ett speciellt brännvin. Ett glas polskt brännvin – med någon slags grässtrå i flaskan. Då regnade det också. Är det så att olika vårar talar med varandra genom en människa som uppnått en tillräckligt hög ålder? Det är kanske så. Vår egen uppfattning om livet som en avskjuten pil rakt fram genom tillvaron är kanske en illusion och i själva verket finns det bara en cirkel, eller spiral där det slår små gnistor mellan ringarna?

/---/

7/4 2008, diktsamling:

Vad får du allt ifrån?

1.

Betyder det ingenting att ha erfarenheter?
Är det meningslöst att ”samla på sig kunskap”?
Finns det något som heter livsvisdom?

2.

Pipa?
Cigarr?
Cigarrett?

3.

Plataer. Grundförutsättningar. Bas. Plattform.
Fundament. Konsoll. Praktik. Bondförnuft.
Fast mark. Urberg. Kvicksand.

8/4 2008, drama:

Mörkt

/---/

H: Vad låter det som?

P: Det kan vara en koltrast. Det prasslar. De brukar skaka på torra löv och så där.

H: Det viner mer, tycker jag. Ett vinande.

P: Mm. Kanske det.

/---/

8/4 2008, roman:

/---/

Förseningar och allt! Det känns i hjärtat igen. Det är inte bra alls. Koncentrera dig nu och följ det snitslade spåret. Försök komma på var det går. Det är en gräsvall därframme. Uppför den och så på andra sidan – där någonstans är det. Dit.

/---/

8/4 2008, diktsamling:

Tyst kunskap

1.

En rörelse av sig själv. En tanke. En händelse som inte går att härleda.

2.

Att det mal runt, runt
i huvudet. Att det finns
fiskar där ute i mörkret
som simmar för livet.
Vetskapen om det.

3.

Något annat finns det väl inte.
Tror jag. Vill inte säga något.

9/4 2008, drama:

Olika perspektiv

Roller: En irländsk skald, en dam, en tjänsteman

Scenen: En villaträdgård med häck. Vid häcken står damen på den ena sidan och den irländske skalden på den andra.

Den irländske skalden: Fan vad de här buskarna sticks.

Damen: Det var min make som planterade den här häcken. Vi tar gärna ansvaret för att ansa den och se till att den inte växer sig alltför hög. Vi brukade säga det till alla som flyttade in.

Den irländske skalden: Ja, det är bra. Jag kan ingenting om sånt här. Jag måste arbeta.

Damen: Ja, det är ju klart. Jag ska tala med min bror och be honom komma hit med sin häcksax. Han har en sådan, det har jag bestämt för mig.

Den irländske skalden: Vad kan man? Och vad kan man inte? Det måste man överväga. Det tycker jag är viktigt. Att tänka på.

Damen: Som ni vill, det ordnar sig nog. Saker ordnar sig om man tar dem lätt. Det är min erfarenhet.

Den irländske skalden: Fan tro't. Själv tar jag allt mycket allvarligt, åtminstone ibland.

En främmande man kommer förbi ute på gatan. Han stannar. Det är tjänstemannen.

Damen: Men se där! Godmiddag och välkommen in på en kopp kaffe. Vad förskaffar mig den äran?

Tjänstemannen: Ja tack, det skulle passa utmärkt. Jag har ett ärende till er. Det kunde sägas vara brådskande.

Den irländske skalden: Nå, jag ska ändå dra mig tillbaka. Det är dags för ett dagsverke. Skriva är ändå ett svårt arbete. Det ska gudarna veta!

Tjänstemannen *ignorerande skaldens senaste uttalande* Ja. Det är en härlig dag. Men kors vad den här häcken har växt sen sist!

Damen: Ja, det är dags att ta itu med den nu i sommar.

/---/

9/4 2008, roman:

/---/

Vad sker i det hemska mörkret? Samtidigt som vi för oss väl pågår något i det fördolda. Jag menar det: Det finns ett stort mörker i många av oss och det är ett mörker som tränger sig på ibland.

/---/

9/4 2008, diktsamling:

Det finns så många dagar

En vanlig känsla som jag har
är att de här dikterna alltid kan
skrivas bättre vid ett annat tillfälle:

Just nu är jag för trött och
just nu har jag inga idéer

men rätt som det är, någon
dag, kommer jag att hitta på

något som kan vara värt att
läsa.

*

Det är rent omöjligt att vrida sig
ur de här tvåradningarna. Jag såg

igår att det är så Staffan Söderblom
skriver sina knittlar också. Man

kunde kanske hävda att man hamnar
nära talspråkligheten på det här

sättet. Vad det nu ska tjäna till?

*

Dikt och kommentar får samma
form hos mig. Vad kan det bero på?

Jag kunde lika gärna ge upp diktskrivandet
och börja med en dagbok. Och nu... Och

nu... borde det komma: En poäng, eller
åtminstone ett anslående påstående, något

att minnas.

10/4 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Va fan nu då? Verser i landskapet. Vad ska det vara för nåt?

Landstingsdirektören: Vi har beslutat om det i kulturutskottet. Det ska skötas av konstnärer naturligtvis.

Bergslagsgubben: Och vem ska städa upp efter dem, jag bara frågar?

/---/

10/4 2008, roman:

/---/

Det var en skakig resa, det var det. Alla hade inte samma vana vid att skramla fram på sådana här vägar där asfalten ibland var helt borta och annars ändå full av hål. De välfyllda matsäckskorgar som hade verkat så lockande redan vid avfärden började nu kännas som en onödig ballast i knät. Magen var plötsligt inte alls frestad utan ville bara ha stillhet.

/---/

10/4 2008, diktsamling:

Att tävla med andra poeter låter sig inte göra...

1.

Tomten går och gräver och funderar på sin gåta.

2.

Frithiof är fredlös och har ingen borg.

3.

Några skopor torrfoder till min rotweiler om jag ägde någon.

11/4 2008, drama:

/---/

Graham: Det finns en koltrast som inte låter som han ska.

Stills: Hur menar du då?

Graham: Det verkade ett tag som om han hade ett hemligt språk. Att han ville förmedla något till mig. Men det är ju omöjligt. Koltrasten har inget att säga mig. Jag kan tycka att han låter bra, men det betyder inget.

Stills: Om du säger det så.

Nash: Jamen, ändå. Kanske har naturen ett språk. Kanske ville koltrasten säga dig något? Hur kan du vara så säker? Om du känner efter så ska du se att du kommer fram till en insikt.

Graham: Jeesus. Vad jag är trött på det där snacket.

/---/

11/4 2008, roman:

/---/

Jonas har en farbror, också. Det speciella med Jonas farbror är att han är mystiker. Han tror på sådant som för länge sedan har avfärdats av vetenskapen. Ett exempel är förstås att han har en egen religion. Den är en blandning av allt möjligt nonsens som folk på olika ställen och i olika tider har trott på. Han säger att det är en ekoreligion. Inte nog med att den ger svar på de eviga frågorna – den kan också miljöcertifieras. Märkligt nog stämmer allting med 2000-talets definition av ”hållbar utveckling”. Herregud säger jag!

/---/

11/4 2008, diktsamling:

Stränder

1.

Förvåningen när man förstår hur långgrundt
det är här. Det finns inte bara
mörka tjärnar. Det finns
också de långgrundna, märkligt makliga
sjöarna. Alldeles nära, här.

2.

När man sätter ned foten och inte vet
om man ska slinta och halka och
slå sig fördärvad. Det är en integrerad
del av mig.

3.

I Marseille. Klädknyten på stranden –
allt jag äger, och vågorna
som suger mig utåt, mer
än inåt. Hela natten.

12/4 2008, drama:

/---/

Han: Fort, fort, fort. Jag har inte tålamod och nerver för det här. Vi måste skynda oss. Allt är en stor hast.

/---/

12/4 2008, roman:

/---/

- Varför skulle vi inte veta det? sa han. Du kan väl inte vara så dum att du tror att vi skulle missförstå det som står skrivet rakt framför våra ögon? Det blev tyst och stämningen var minst sagt tryckt.

/---/

12/4 2008, diktsamling:

Ja, inte nog med dagen, sen kommer natten också

*

Försök att hitta en formel, ett recept för tidsförvriddning. Du sitter med tidningen och pipan i en annan tid. Samtidigt diskar du och svara på frågor. Läxförhör i en annan tid.

*

Bryt upp, bryt upp, den nya dagen gryr.

*

Med trumpet i fjällen!

13/4 2008, drama:

Vad tungt det känns...

/---/

Mikael: Jag tror inte att det går. Jag har inte någon som helst kontroll över vad som händer.

Jonas: Äh, skärp dig. Vad är det för stil? Nu ska vi sansa oss och ta det vackert. Med ett, eller två finala verb kan man erövra världen.

Mikael: Jaså, det tror du! Herregud.

/---/

13/4 2008, roman:

/---/

En riktigt trång och oengagerad kanal är upprättad. Det är som att klämma ut kaviar genom en liten limtub. Fel substans i fel kanal. Man skulle kunna tänka sig att kontakta lokaltidningen och be dem göra ett reportage om hur svårt det kan vara att få något vettigt sagt. Kanske skulle just de förstå problematiken?

När det kommer till ett skarpt läge har det väldigt litet att betyda om huruvida de får stanna eller inte. Det viktiga tycks snarare vara att förklara pedagogiskt hur den svenska politiken grundar sig på olika typer av logiska resonemang.

/---/

13/4 2008, diktsamling:

För hand

1.

Bistro. Serviett. Borta för alltid.

2.

Det värker till
rätt som det är. I handen en värk.
Och ingen garanti, ingen kvalitet.

3.

Kineserna. Kalligraferna. Bortom
mina horisonter. Min handstil: densamma
sedan 1972.

14/4 2008, drama:

/---/

Hans: Nu är vi vilse på riktigt.

Greta: Ja, nu finns det bara en väg genom sagan. Ta ett djupt andetag – och så går vi.

/---/

14/4 2008, roman:

Kapitel ett: Esomoftast. Kapitel två: Jabba. Kapitel tre: Koves.

14/4 2008, diktsamling:

Redan

1.

Kväll. Snart natt.

2.

Och röran.

3.

Redan orolig i röran.

15/4 2008, drama:

Roller: Magen, Benen, Saxen

Scenen: Ute på ett fält. Det är höst, långt efter skörden. Magen sitter på en jordtorva och tittar på hur Benen skuttar fram och tillbaka mållöst.

Magen: Spara lite på krafterna nu! Lugna dig! Det räcker med min oro, tycker jag.

Benen: (fortsätter att skutta omkring) Jag måste hålla mig i rörelse. När det inte finns någon utstakad riktning – då måste jag hålla på på det här viset.

Magen: (mumlar för sig själv) En riktning, tids nog tar vi ut en riktning, jag måste bara bli lugn så att jag kan tänka igen. Tänka, tänka, tänka...

Benen: Kommer du aldrig på någonting? Du sa förut att du skulle "ta hand om situationen". Det är ju nu! Nu är det situation!

Magen: Bråka inte med mig. Då går det bara ännu sämre.

Benen: Jag är rädd att Saxen ska komma. Han dras till situationer som ingen tar tag i.

Magen: Ja, jag är också rädd. Vi *måste* skärpa oss nu.

Benen: Du, menar att du måste skärpa dig. Jag kan inte skärpa mig, det vet du väl vid det här laget?

Magen: Ja, du har rätt. Jag måste komma på något.

(En gestalt dyker upp vid horisonten. Den närmar sig långsamt. Magen får syn på den.)

Magen: Åh, nej! Där kommer han visst. Saxen!

/---/

15/4 2008, roman:

/---/

Jag bor i utkanten av Riga – oavsett vad hotellt och andra säger så är det i utkanten. Men det stör mig inte alls. Det är inte så jag menar, jag klagar inte. Tvärtom kunde jag göra det bästa redan när jag kommit: Nämligen ett besök på stormarknaden. Jag minns när vi var på stormarknaden i Gambia. Det var märkligt att det fanns en då. Eller också inte – vad vet egentligen jag? Det är hur som helst på stormarknaden som man ser de intressanta skillnaderna – eftersom det i stort sett är en bekant miljö. Det blir också roligare hemma i Sverige: Man ser hur vi gör när man har sett något annat. Stormarknaden som miljö har kapitulerat redan från början: Här finns ingen etnisk / nationell tradition. Alltihop kanske kommer från USA i och för sig: Men vem tänker på det. Ja, kanske i min barndom. Man sa att det var en amerikanisering. Ja, ja. Det här håller nog inte. Men trevligt var det lika fullt.

/---/

15/4 2008, diktsamling:

1.

Ringer till min far, höll jag på att skriva.
Min mor då?

2.

När jag skrev dikter till alla
som julklapp. Nu minns jag bäst
mammadikten.

3.

Syster, syster.

16/4 2008, drama:

Jonas och Mikael i Kongo

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: I bastun efter tennisen.

Jonas: Om man hade varit yngre kunde man ha tagit värvning. Heter det så? Det låter så ålderdomligt på nåt vis.

Mikael: Jag tror inte att man kan använda det uttrycket längre. Hur skulle det gå till? Vart skulle man vända sig? Finns det ett värvningskontor? Bara gå in där – ”hej jag vill ta värvning” Nej du, det är nog kört. Förresten har ju du inte ens gjort lumpen!

Jonas: Det har jag väl visst det! I Gävle.

Mikael: Åh fan! Det trodde jag inte. Det vill säga nu när jag tänker efter så chansade jag nog bara. Såna som du brukar inte göra lumpen. Eller rättare sagt: Såna som du brukar inte *ha gjort* lumpen.

Jonas: Jag hade en lärare en gång som hade varit i Kongo.

Mikael: Vadå? Med FN? Vad heter det – FN-soldat.

Jonas: Ja.

Mikael: Varför skulle du åka till Kongo? Skärp dig.

Jonas: Varför inte?

/---/

16/4 2008, roman:

/---/

-Om man säger "på landet" är det stor skillnad mot om man säger "i landet", sade Hans plötsligt, alldeles för förnumstigt. Det spred sig ett obehag genom rummet, snabbt som en löpeld.

-Varför säger du så? Frågade Ylva för att så fort som möjligt försöka få Hans att inse att han var på fel spår. Men Hans ignorerade henne och vände sig nu direkt till Herman som var den som såg mest skeptisk ut av alla.

-Jag har "morötter på landet" kan man säga, men inte "jag har morötter i landet". Han har ju blivit helt snurrig tänkte Ylva och hon kände att situationen gick henne ur händerna nu.

/---/

16/4 2008, diktsamling:

Det har hänt på riktigt

1.

En hund har passerat här
alldeles säkert någon gång.

2.

Hur många gånger har månen
fullbordat ett varv runt jorden?
Att den har det: Säkert.

3.

Att jag har tänkt berätta något
och sedan bestämt mig för att
avstå.

17/4 2008, drama:

Förmiddagstankar

Roller: Den sovandes röst (DSV), Den halvvaknes röst (DHR), Den vaknes röst (DVR)

Scenen: Ett rum med en kropp, orörlig i en säng.

DSR: (Djupa andetag, ibland på gränsen till snarkningar) Det går bra! Släpp in dem. Jag ska koka alltihop. Det är säkert...

DVR: Åh, nej... Vad är klockan? Halv nio. söndag. Jag kan sova en stund till - göra frukost, borde gå upp nu – har tänkt det, många gånger...

DSR: (Djupa andetag) Ja, vi ses sen. I villan. Förstår du inte vad jag säger?! Nehej. Då så...

DHR: Jag ska verkligen dö en gång. Nu känner jag det igen. Måste försöka överleva den insikten. Det kommer och går... Jag är ganska mager om bena tillika om armar och hals.. Var det någon som hette Hals? Var har jag sett det namnet förut. Sartres Orden. Les Mots... Les Mots... När solen går upp på sommaren, tydliga kontraster mellan skugga och ljus. Vad kyligt det kan vara i skuggan och man ser bara värmen – Sen, längre fram på dagen invaderar värmen även de skuggiga platserna.

17/4 2008, roman:

/---/

(Att "flykta" och att "varda". Att "bese" och att "begråta".)

-Fastighetsmarknaden är het, men det är en bubbla som kan spricka när som helst.

-Ja, inflationen är hög också. Det kommer inte att hålla.

(Att "orda" och att "värda". Att "behaga" och att "spörja".)

/---/

17/4 2008, diktsamling:

torsdag i Riga

I

Från mitt fönster ser jag
brandbilsmuséet och en
skola. Det är mitt nya
rum från och med nu:
Jag har flyttat i Riga –
från den ena sidan till
den andra. Vi fick göra
inbrott för att få ut mig.

II

Jag får nästan ingen mat här.
När jag var i Norge trodde
jag att det berodde på att
norrmän inte äter lunch. Men
nu är det likadant. Det är
något med mig själv. Borta
på andra platser får
jag klara mig utan
mat.

III

Jag är en timme närmare
soluppgången här i öster.
Det hjälper inte ett dyft
eftersom alla låtsas som
om det är den här tiden
som gäller. Klockan är
redan tolv när den är
elva.

18/4 2008, drama:

Roller: Ryssen, tysken och Bellman

Scenen: På Mjölnergatan i Riga.

Ryssen: Ska vi slå vad om vem som får de största blåsorna under fötterna?

Tysken: Ja, visst. Det gör vi. Jag var här före dig, kan man säga, så jag får bestämma villkoren.

Ryssen: Hm.

Bellman: Vem var här först? Vem var här först? Vem var här först? etc.

/---/

18/4 2008, roman:

/---/

Det var uppror 2142 i galaxen Trogilus. Det var den tidens härskarelit som utmanades, men upproret slogs ned. Nej, förresten. Så här ska man säga: ”Det var den tidens härskare som blev utmanade och upproret slogs ned.” Sen var det en annan sak det året som få märkte, men som kanske var det mest betydelsefulla: Kranarna i hamnen monterades ned.

/---/

18/4 2008, diktsamling:

Bestar och bestiarier

1.

Nosen tryckt mot rutan
i snögloppet. Vintersolens
sprutvärme i ansiktet.

2.

Gröna bitar. De sällsynta
som gömmer sig för vårt
öga.

3.

Mindre Asien. Vilket uttryck!
En vitlökspress tillverkad i
Belarus. En, två, tre och
osäkerheten när det gäller
kostnader.

4.

Jag vet, jag återkommer till
brandbilsmuséet. Vilket fantastiskt
projekt!

19/4 2008, drama:

Utspinna

Roller: Rolf, Karin, Anita

Scenen: På en stor affärsgata vid lunchtid. Rolf och Karin är på väg till en lunchrestaurang. De möter Anita och alla tre stannar upp mitt i folkvimlet.

Rolf: Men hej Anita! Det var längesen. Hur står det till med dig?

Anita: Jotack bara bra. Hej Karin.

Karin: Hej. Ska du följa med oss på lunch? Vi tänkte gå till "Spisvrån" idag.

Anita: Ja, det vore trevligt, men jag hinner nog inte. Jag ska handla lite och sen kommer en kund som jag måste ta hand om.

Karin: Synd. Det får bli en annan gång.

Rolf: Ja, vi kan väl höras på telefon.

Anita: Visst, vi ses. Hej då!

Rolf: Hej då.

(Rolf och Karin går åt sitt håll. Anita går åt sitt.)

19/4 2008, roman:

/---/

När vi inte orkar längre så tror jag att det är bäst att lägga ner hela firman, sa Hans. Varför det? Det kanske finns någon som har lust at ta över och vill köpa.

/---/

19/4 2008, diktsamling:

Lövsprickningen. Just de där dagarna när knopparna öppnar sig. Men det är inte grönt ännu. Träden ser onaturliga ut. De har kvar sin vinterprofil men har samtidigt något tjockt och otympligt över sig. Som utflutet bläck.

*

Det räcker med att komma upp ett par våningar. Rösterna från gatan stiger uppåt, men är tänkta framåt. Däruppe fångar man dem i örats håv som vispar åt sig allt möjligt. Men jag bryr mig inte om att examinera fångsten. Inte idag.

*

(Bäst går det nog om man planerar lite framåt. Åtminstone något. Det blir annars lätt så att man måste fundera fort och ta beslut som inte riktigt är övertänkta.)

20/4 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Men du, du ska ju torka händerna på den där.

Ungdomsgrabben: Mm, så här?

Bergslagsgubben: Nej, fan också. Så här (visar) Du drar i den här och sen torkar du. Den åker in av sig själv.

Ungdomsgrabben: Ja.

Bergslagsgubben: Mm.

/---/

20/4 2008, roman:

/---/

Man måste intala sig att man har kontroll över det här. Att det ordnar sig trots att det inte finns någon plan och framsyn. Det skulle kunna bli ganska nervöst annars. Det finns ett helt annat scenario som säger att det inte är någon fara på taket. Eller det finns ett scenario som säger att paniken är ett naturtillstånd.

Det var få vårdagar kvar och han hade inte fått ut så mycket av det som varit hittills. Men ändå: Havsörnen och de hundra sångsvanarna. Helt okontrollerade.

/---/

20/4 2008, diktsamling:

Vi har fått bofink

1.

Idag i aspen var bofinken.
Den är så friskt i verkligheten
och så patetisk i dikten.

2.

Rimmet och rimmat.

3.

Som smör i kontrast till ister.

21/4 2008, drama:

Den inbillade kloke

Roller: Fadern (den inbillade kloke), Modern, Sonen, döttrarna Sara och Caroline

Scenen: Forum – som är ett köpcentrum. Lördag förmiddag.

Fadern: Nu ska vi se vart vi ska gå först. Jag tror jag vet hur vi ska göra...

Modern: Men först måste vi...

Fadern: Vadå?

Modern: Om jag får prata klart.

Sonen: Ska vi äta på restaurang?

Sara: Det är en enda sak jag vill köpa och det är...

Caroline: Men jag har tappat min plånbok tror jag. Herregud.

Fadern: Ja, herregud. Det kan man säga. Om jag nu får komma med ett förslag.

Modern: Ja!?

Fadern: Jo, alltså...

/---/

21/4 2008, roman:

/---/

- Hur ska de se ut? Jag menar hur vet man det?

-Det kan väl inte jag veta heller. Jag får ju aldrig bestämma någonting.

-Det får du väl visst! Vi brukar ju prata igenom allting. Tillsammans.

/---/

21/4 2008, diktsamling:

Irriterande och sorgligt är det hela tiden nästan.

*

Jag kan inte just nu.

*

Usch.

22/4 2008, drama:

/---/

K: Det är en kärleksnatt. Med svart måne och stjärnor och allt...

M: Vad hinner vi göra?

K: Vad menar du? Det finns tid till allt.

M: När kommer gryningen? När blir vi avbrutna? Hur gör vi då?

K: Ta det vackert. Nu är det natt och den kommer att vara länge. Länge.

M: Min tid är en annan. Den är förrädisk och gör stora kast.

K: Min tid är abstrakt och förhandlingsbar. Kom till mig och glöm din oro.

/---/

22/4 2008, roman:

/---/

Det har blivit sent och fåglarna har funnit ut var de tänker sig att övervintra. Med två små saker i bagaget är det inte så svårt att finna ut hur det ska vara. – Vad menar du? Vi kan stanna här hur länge vi vill och jag ska försöka göra allt så bekvämt som det bara är möjligt. – men har du tänkt på övervakningen? Alla som inte finner det lika riktigt? Vi kan försöka sälla oss till en annan hop. Vi kan försöka bli ett med de andra. Vill du det? – Ja, visst vill jag. Men det är inte så enkelt. Vi kan till att börja med försöka göra upp eld. I morgon kommer det förstås att hända saker. Men det är då Det.

/---/

22/4 2008, diktsamling:

Internationellt

1.

Kom och leta sopor. Vi har
huvudvärk, men det är
nog en omärklighet.
(Jag har en liten hund som är svart.
Vi samarbetar.)

2.

Kom och sök. Det finns
information. Kungörelser.

3.

Bli hos mig i natt. I morgon
har allt en annan skepnad och
vi måste arbeta.

4.

Försök att nå fram till mig. Vi
kan fortsätta tills det är slut även
för oss. Vi är historiens moderna
alibin. Låt det vara så. (Kom i min famn
och låt de galna yla natten lång!)

23/4 2008, drama:

Mörker I

Roller: En vit dam, ett ekipage, en röst

Scenen: Vid landsvägen i svårt mörker. Det är öde. Plötsligt blir en vit skepnad synlig längst bort i vägens krök.

en röst: Det här är mörkret. Det har kommit en gång och är här för att stanna. Det är den sista natten. Den eviga. Alla besvärjelser är lönlösa. Vi har inget hopp kvar. Det enda vi kan göra är att vänta. Vänta och se de tecken som visar sig.

Den vita damen har stannat, långt borta. Man ser mörka silhuetter av buskar och träd på ena sidan av vägen. Men allt står stilla och det är mycket mörkt.

en röst: Det är en vit dam som står där borta. Hon har stannat, men nyss rörde hon sig. Vad betyder det? Det kan vi inte veta. Vi kan undra och vänta. Hon kanske kommer att försvinna? Hon kanske tänker. Hon kanske kommer att röra sig igen. Men det har inte någon säker mening. Och framförallt påverkar det inte mörkret. Mörkret som har kommit och som skrämmer oss allt mer.

Ett ekipage blir synligt bakom den vita damen. Nu försvinner damen. Ekipaget fortsätter framåt. Det far förbi. Och är sedan borta. Man har hört ljudet av hjulen mot vägbanan. Det hörs en stund efter att ekipaget försvunnit. Sen är det tyst igen.

en röst: Nu var det en vagn som körde förbi. I mörkret. Vart åker den? Finns det en plats utanför mörkret? Är mörkret bara vårt?

23/4 2008, roman:

/---/

Vem sa det där? Från vem kom det? I det starka solljuset blev man så bländad att man fick lita till öronen. Det var någon som sa något och det kanske bara var ett obetydligt uttalande om något helt oskyldigt. Men det hade en klang i sig som inte var vanlig. Det väcker nyfikenhet. Hur kommer det sig att sinnena kompenserar för varandra på det här sättet?

/---/

23/4 2008, diktsamling:

Hörnig

1.

Oerhört mycket är försett med hörn
i vår närhet. Och när något går
sönder skapas nya hörn. Det är
förbluffande mycket som är fyr-
kantigt.

2.

”Runda ett hörn” är ett konstigt
uttryck.

3.

Enhörningen. Det är ju inte
fråga om hörn egentligen.
Utan om horn. Horn blir
hörn.

24/4 2008, drama:

Mörker II

Roller: en röst

Scenen: En landsvägskrök. Buskar och träd som svarta skuggor vid sidan av vägen. Små lysande prickar på vägbanan – annars djupt mörker.

en röst: Jag talar fortfarande. Men det är bara ett sätt att fylla ut en väntan på ingenting. Det kommer ingenting. Den här vägen är öde, det kan man säga. Jag säger det nu, men jag skulle kunna säga det när som helst. En gång eller tusen gånger. Det gör ingen skillnad.

(paus)

en röst: Det är fortfarande som förut. Det kommer minnen förbi ibland. Jag ser nu att det finns små vita prickar på vägen där framme. Det skulle vara möjligt att likna dem vid minnena. Men man skulle också kunna låta bli.

24/4 2008, roman:

/---/

När kusarna kommer, då är det vår. Det räcker att kalla dem kusar. Grannens dotter envisas med att ge dem olika namn. Men för mig är de bara kusar. Man kan leva ett helt liv med bara kusar. I stort sett kusar. Sen finns det väl även sådant som jag vill skilja på. Smör och margarin till exempel. Det är en jävla stor skillnad.

/---/

24/4 2008, diktsamling:

Getingmidja: Sörmland / Belarus

Det oerhört radikala i
att forma en strategi
som verkligen ger
effekt.

*

Det finns hur mycket
pengar som helst, det
gäller bara att veta hur
man ska kunna använda
dem.

*

Vi har rivit så många murar österut.
Det är något vi kan vara stolta över.

25/4 2008, drama:

Mörkret III

Roller: en röst, en annan människa

Scenen: Vad är det vi vill? Mörkret är där hela tiden. En vägkrök och några buskar, träd som svarta skuggor.

en röst: Nu är vi här som vanligt. Eller: Vi är fortfarande här. Utan hopp, men med en blick som sveper över landskapet. Det är inget landskap. Det är en väg och en begränsad del av vägen. Nu syns ingenting som är avvikande.

(en människa dyker upp, som ur jorden)

en röst: Nu är det en människa där Det är nästan det mest hopplösa. Människan. Vad ska vi med henne till? Ingenting kan vi komma på. Hon kan stanna – eller gå sin väg. Försvinna.

/---/

25/4 2008, roman:

/---/

Blandningen av saker gjorde honom förvirrad. Det kom ut olika personer genom olika dörrar hela tiden. Han visste inte om han skulle skratta eller gråta. De poserade, tyckte han.

/---/

25/4 2008, diktsamling:

Tre dikter

1.

Vem är värst – banaliteten eller pinsamheten?
Vem är bäst - ???

2.

Kan du och jag förklara oss?
Nej, det kan vi inte. Alls.

3.

Men nu kommer det att bli djurens
och växternas tid. Tack och lov. För
allt.

26/4 2008, drama:

Roligheter

Roller: Bergslagsgubben, Jonas, Mikael, Rolf, en röst

*Scenen: Alla sitter framför tv:n och tittar på OS i Peking. Det är varmt och ölen flödar.
Humöret är naturligtvis på topp!*

Mikael: Det är många som tycker att gång är en underlig sport. Men det borde det ju inte vara. Vi är ju väldigt vana vid att gå. Vi går ju mer än vi springer. Bergslagsgubben! Skicka jordnötterna!

(Bergslagsgubben skickar jordnötsskålen)

Rolf: Det ser ju så fult ut. Gång, menar jag.

Mikael: Ja, det kan hända. Men varför tycker vi det?

en röst: Tyst nu. Jag är ledig och jag vill inte hålla på med några funderingar. Det vore väl bättre om vi koncentrerade oss på att heja på våra egna. Oavsett vilken sport det gäller. Vet ni till exempel vem som tävlar för oss i grenar som "boarding card" och "hammerfall"?

Jonas: Nå, nå, nå. Det är väl ett skämt? Det finns inga såna sporter? Vad skulle det vara – seglingsklasser?

en röst: Ja, det är segling. Faktiskt.

/---/

26/4 2008, roman:

/---/

Det är en grå morgon. Det är en grå liten fågel. Det är annan morgon och en annan fågel. Man måste framkalla något, man måste få något att framträda. Det måste bli något som blir synligt eller förnimbart åtminstone.

/---/

26/4 2008, diktsamling:

1.

Det är inte lika kul längre.

2.

Att hinna med en dikt är omöjligt. Klipp, klipp.

3.

HHHHHH.

27/4 2008, drama:

Det gröna ödet

Roller: En fakir, en livets statist, en snickare, en bollkonstnär, en bildkonstnär, en turkisk man, en turkisk kvinna, en garderobiär, en tanzanier, en lokomotivförare, en kaplan, en riskkapitalist, en zapatist, en mäklare, en sånglärarinna, en soloartist, en faktor, en krokanbagare, en fosterfar, en fostermor, en toreador, en lärarkandidat, en soldat, en presbyterian, en larvig person, en stor och mäktig furste, en kontrollant, en egalitarian.

Scenen: Alla står framför en målning som föreställer en kvarn i en fors. Det ser ut som en vild och romantisk bild. Granar som lutar hit och dit. Vatten som forsar – och så en liten, liten kvarnbyggnad. Inga människor.

/---/

27/4 2008, roman:

/---/

Åter i Berlin

Det knastrade torrt i högtalaren och jag vaknade med ett ryck. Framför mig såg jag alla nackar – de såg vakna ut allesammans. Jag lystrade. Men det kom ingen röst bara ett ihållande knastrande ljud. Då såg jag plötsligt en vägs skylt flimra förbi. Jag tror det stod Berlin. Äntligen är vi framme, tänkte jag och slumrade så småningom in igen.

/---/

27/4 2008, diktsamling:

Förberedelser för sommarsäsongen

1.

Döttrarna sjunger och packar sina ryggsäckar,
nu kommer sommaren sköljande över oss med

sin outredliga mix av längtan och svett.

2.

Tulpanerna är hånfulla i år.
De saknar den vanliga krispigheten.

De ser gummiartade ut och skam-
filade.

3.

Vi går på en smal spång av normalitet över
en avgrund av smörja och ond bråd

händelserikhet.

28/4 2008, kommentar:

Nu vet jag varken ut eller in. Det börjar bli så mörkt med allting. vad är det för mening med att fortsätta som förut? Ett steg framåt och två steg bakåt. I min värld ska en bror och en pappa kunna reda ut allting. Nu är det snart inget som fungerar.

28/4 2008, drama:

Ibitning

Roller: den gamla vanliga ”rösten” (som vid det här laget har blivit en kliché bortom det rimligas gränser...)

Scenen: Ett barnkalas. Efteråt. Ballonger och tårtfat med rester. Läskklibbiga glas. En stol har vält. Det hänger kvar skrik och utrop som stumma ekon i en djungel av avfytrade serpentiner.

en röst: Det är så svårt att börja om igen för hundra gången. Att sätta igång och röja. Och ändå ska man ju inte beklaga sig: Det har ju varit fest! Det kommer fler fester! Allt rullar på. Men det är inte samma sak längre. Det blir tunnare och skrikigare för varje gång. Värmen har runnit ur det här. Glädjen är borta. Nästan borta, åtminstone.

/---/

28/4 2008, roman:

/---/

Det blir lätt alldeles för teoretiskt, tycker jag. Det är faktiskt inte så roligt i längden att lyssna på. Det är som om du försöker undvika något med alla dina ordkaskader. Kanske du skulle pröva en annan hållning. Göra saker, och på kvällen – falla ihop trött och nöjd. Somna in i den sköna vissheten om att ha uträttat saker som kanske inte går att överskåda, men som ändå har varit verkliga insatser. Hur skulle det vara?

/---/

28/4 2008, diktsamling:

Idag träffade jag vår lektor i finska

Det var så lugn idag på
institutionen. Björkarna
var långt bort – men när
vi talade om Umeå, då.

*

(Börja inte nästa dikt
med ”det”. Jag är så less
på det-ordet.)

*

Lektorn i finska har lugna
saker att säga. Mitt i stressen
blåser en ljum vind av
eftertanke.

29/4 2008, drama:

Etrusker

Roller: Förste etrusken, andre etrusken, en förbipasserande, en skabbig byracka

Scenen: Ett gathörn. De två etruskerna står mitt emot varandra. De har just träffats.

Förste etrusken: Hej.

Andre etrusken: Hej du. Det var längesen – vi fanns, menar jag.

Förste etrusken: Va? Ja, kanske det. Jag är inte så bra på historia, men jag känner på mig att du har rätt. Jag har alltid känt mig osynlig på något sätt.

Andre etrusken: Och så luktar du svett. Har du inte tänkt på det själv? Det är likadant med mig. Det är nästan omöjligt att bli av med svettlukten. Det finns ett samband här tror jag.

Förste etrusken: Ja, det stämmer också. Vad trevligt att äntligen träffa någon som förstår hur det är. Det har inte varit lätt.

Andre etrusken: Nej, det ska gudarna veta. Jag menar: Det vet förstås gudarna. Leve gudarna!

Förste etrusken: Om det vore så väl ändå. Men se det tror jag inte. Där skiljer vi oss åt. Rejält.

Andre etrusken: (suckar) Vem har sagt att jag tror på gudarna? Det där ”leve gudarna” var bara ett gammalt talesätt – från min sida.

(en man passerar skyndsamt förbi och snuddar vid den förste etrusken. Sen försvinner han runt gathörnet.)

Förste etrusken: Det är väl märkligt! De stöter inte ihop med mig. De liksom bara glider förbi. Jag tror jag skulle kunna gå rakt igenom dem.

Andre etrusken: Vadå? Menar du de samtida? Jamen det fattar du väl själv. Vi kommer ju från en annan tid. Det är ju det jag har sagt hela tiden. Inte kan de stöta ihop med oss. Det vore för dråpligt. Rena dråpet...

Förste etrusken: Vi prövar med den där! (en skabbig byracka kommer svassande fram mot de två etruskerna. De hukar sig ned och lockar på hunden. Den närmar sig tveksamt.)

Andre etrusken: Sååja. Inte vara rädd för farbror etrusken. Komsi, komsi...

(Hunden tvekar några steg bort. Sen beslutar den sig och skuttar fram och låter de två etruskerna klappa sig.)

Förste etrusken: (visslar till triumferande) Ha, ha! Sedär! Här var det en annan ordning.

Andre etrusken: Det var ju märkligt. Men bra också – på nåt vis.

Förste etrusken: Ja! Än finns det hopp.

(Andre etrusken tar fram halsband och koppel och sätter på hunden. Sen går de sin väg alla tre och försvinner runt gathörnet.)

29/4 2008, roman:

En rask sak

Det hade inte regnat på flera månader och skörden var hotad. De två männen hade stannat vid en gårdsgård och betraktade den förtorkande grödan.

-Som alltid när det ser ut att bli missväxt, börjar jag fundera över meningen med livet.

-Jo, det är inte utan.

-Vem är det som får sådana här idéer och har makten att genomföra dem?

-Förr trodde man att det var gudarna, lite senare att det var Gud och nu vete gudarna vad man ska tro.

-Det var bra sagt! Kort, raskt och kärnfullt. Schwungfullt, rent av.

-Tycker du det?

Några moln drog förbi men utan att se ut som om de ville släppa till något. Solen skulle snart gå ned och de två männen vandrade sorgsna hemåt. Vi vägskalet skildes de och skulle av olika skäl aldrig komma att ses igen.

29/4 2008, diktsamling:

Vaktpost i östra distriktet

1.

Minns du alla ord,
som utgjort våra bord,
som somnade på jord
i våran gamla Ford?

2.

Nu är han äntligt smord.
Han som gjorde alla mord.
Hans namn var alltså Tord.
Det var en riktigt Lord!

3.

(Det finns inget bra slut
på den här diktsamlingen. Inte
som jag kan komma på
åtminstone.)

30/4 2008, diktsamling:

1-12

1.

Ett litet spöke, ett:
sökte och fann fett.

2.

Två små spöken, två:
Lärde sig så småningom gå.

3.

Tre små spöken, tre:
Allt gick plötsligt på sne'.

4.

Fyra små spöken, fyra:
Sökte och fann en myra.

5.

Fem små spöken, fem:
Längtade så rysligt hem.

6.

Sex små spöken, sex:
Det tar emot: kex.

7.

Sju små spöken, sju:
Det är alldeles mörkt nu.

8.

Åtta små spöken, åtta:
Hjärtat brister när man ska skotta.

9.

Nio små spöken, nio:
Åker tillsammans till Rio.

10.

Tio små spöken, tio:
Nu får det bli bio.

11.

Elva små spöken, elva:
När händerna har börjat skälva.

12.

Tolv små spöken, tolv:
Torkar någon annans golv.

30/4 2008, drama:

Välbefinnande

Roller: kanoniären (stum), infanteristen, kavalleristen, kustartilleristen, flottisten, malajen

Scenen: En Mac Donalds-restaurang sent på natten.

Infanteristen: Ja, ni kan bara tänka er vad som hände sedan.

Kavalleristen: Nåja, men berätta nu slutet på historien. Det kan vara njutbart att höra – som kontrast till den här ostburgaren som mest börjar likna avskräde.

Infanteristen: Det var inte så mycket mer som hände. Men som en slags epilog kunde man nog säga följande: Efter att ha lämnat tillbaka brevet till Sonja kände sig kontrollanten föranlåten att säga ett par avslutande ord.

Malajen: Och?!

Flottisten: Vadå: ”Och”?!

Malajen: Jag har hela tiden haft en känsla av att den här historien bara är till för att vi ska känna oss satta på plats. Speciellt jag.

Kustartilleristen: Hur då, menar du?

Malajen: Jo, det ska jag säga. Här sitter vi och representerar olika vapenslag etc. etc. Men vad historien om Sonja egentligen går ut på kommer vi aldrig att få veta – epilog eller inte. Poängen är att vi ska veta vår plats – kanske inte i en hierarki – men någonting ditåt.

Infanteristen: Jag kan låta bli att berätta slutet. Det var inte meningen att det skulle bli så här filosofiskt. Epilogen får vara, gärna för min del. Har någon lite ketchup? Tack!

Flottisten: Vi måste åka snart.

/---/

30/4 2008, roman:

/---/

Han gick in i affären utan några illusioner. Det var lustigt på sätt och vis att han hade börjat frekventera det här stället. Ett hekto, och sedan ett hekto av något annat. I en oändlig räckvidd. Det är så sällan man har anledning att ändra sina vanor – och varifrån vanorna kommer kan ingen veta.

/---/